27/08/2021

Ο Άνθρωπος του Θεού και η επιτυχία της ανύσταχτης Ορθοδοξίας

/ Γνώμες

Το εξαρχής ερώτημα για μία ορθόδοξη χριστιανική ταινία είναι η Ορθοδοξία της.

Καμία άλλη ερώτηση δεν έχει αξία, αν δεν απαντηθεί η πρώτη καίρια και όχι εύκολη στην απάντησή της.

Ο Άνθρωπος του Θεού αποκρίνεται ήδη από τις πρώτες σκηνές. Ο ηθοποιός που υποδύεται τον **Άγιον Νεκτάριο** μετανίζει καλά, ορθόδοξα, στρωτά, αέρινα και ευωδιαστά σαν αγιορείτικη φιγούρα από τα παλιά και τα σύγχρονα ασκηταριά.

Όλα είναι λίαν καλά.

Η φορεσιά του ράσου δεν είναι εύκολο να αφομοιωθεί από κοσμικούς. Εδώ κάποιο θαύμα γίνεται και το μάτι δεν ενοχλείται. Νομίζεις ότι οι ηθοποιοί έχουν όντως κουρευτεί καλόγεροι και οι δεσποτάδες έχουν πάρει κανονική χειροτονία.

Η μεγάλη επιτυχία του Ανθρώπου του Θεού είναι ο ίδιος ο Άρης Σερβετάλης.

Είναι “μονέδα πνευματική” το να επιτυγχάνει πηχτά στο βλέμμα του και να συμπυκνώνει τον ορθόδοξο ασκητισμό. Ήταν βούρκωμα. Ήταν εξάντληση από τη συκοφαντία. Δεν ήταν μελαγχολικό αλλά κάτι το γοητευτικά αγωνιστικό με προοπτική απολύτου αιωνίου ζωής. Ήταν κάτι το διακριτικά φοβερό. Ήταν κάτι το ανύσταχτο από την αγρυπνία και μία ολόκληρη και ανέλπιστη ευκαιρία σπουδής στην πρακτική ορθόδοξη θεολογία.

Όλο το μεδούλι της ταινίας είναι τα μάτια του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως μέσα από μάτια του ηθοποιού Άρη Σερβετάλη.

Τελειώνοντας το έργο, έχεις εμπνευστεί για να τρέξεις στο σπίτι σου και να δοκιμάσεις τις δικές σου ορθόδοξες μετάνοιες. Ήθελες το πρωί να πας στη δουλειά σου και να υπομείνεις υπό μία νέα προοπτική τις άδικες κατηγορίες του αφεντικού σου.

Ο Άνθρωπος του Θεού είναι μία ορθόδοξη χριστιανική ταινία που επιτυγχάνει πρωτίστως στην Ορθοδοξία της.

Κώστας Παναγόπουλος